Hồi thứ bốn mươi tám
Thế cùng quẫn, Ngũ Tân bị bắt
Được toàn thắng, Chung hậu ban sư

Nói về Ngũ Tân thấy Trang vương thương tiếc Huỳnh Mậu, thì bước tới tâu rằng:

– Xin chúa thượng an lòng để ngu thần xuất trận, bắt con xú phụ mà trả thù cho Huỳnh tiên phong.

Tâu rồi bèn tuyền bảy vị phu nhân y theo phương hướng mà mai phục, sắp đặt xong rồi, cầm thương lên ngựa thẳng ra trước trận kêu rằng:

– Bớ Chung xú phụ, có Trung hiếu vương ở đây, nay ta quyết sinh tử với mày, mà rửa hờn cho mấy tướng.

Chung hậu thấy Trung hiếu vương tới trận thì cả mừng đáp rằng:

– Ngũ vương gia sự khổ chiến này chẳng phải Ai gia đề binh phạt Sở, tại nhà ngươi lập ra hội Kỳ Bàn, mong lòng thu đoạt Tề quốc giang sơn, nên mới mời vợ chồng Ai gia phó hội Vọng giang lầu mười tầng cao vọt, binh tướng đều mai phục bốn bên, bởi tại ai làm sự chẳng nên, trên đầu có tam quan soi xét, sao vương gia không biết nghĩ, ông cha trước lên đồng cử đỉnh, Sở với Tề hoà hảo anh em tới bây giờ làm việc khuy tâm, cũng tại nhà ngươi gây đầu mối hoạ. Vậy hãy nghe Ai gia mà bãi binh đi thì khá để làm chi sinh sự, sự sinh, nước tới trôn chớ trách mỗ bạc tình, dầu nhà ngươi có cánh cũng lên trời không nổi.

Ngũ Tân nghe mấy điều nổi giận, vung ngân thương đâm tới. Chung hậu cũng đưa đao ra đỡ, đánh hơn một trăm hiệp, Chung hậu lại nói với Ngũ Tân rằng:

– Xin vương gia bớt giận, cho vợ chồng Ai gia về nước, thì cảm ơn ngàn đời.

Ngũ Tân nói:

– Con xú phụ này đừng có khoe tài múa miệng, ta với mày quyết một mất một còn.

Hai người lại đánh vùi với nhau, hơn hai trăm hiệp nữa, cây đao chẳng rời tay, người không lìa ngựa, thế như cưỡi cọp, dầu muốn xuống cũng khó long. Sách binh thơ có nói: Cường giả trí thủ, nhược giả lực gia, để dùng kế mà bắt Ngũ Tân, vợ chồng mới về nước được. Nghĩ rồi lại đánh với nhau một hồi nữa, hai ngựa giao kề, đao thương rang rảng. Chung hậu liền dùng thế hồi mã, quay lại sau lưng chụp lấy nhung bào của Ngũ

Tân, một tay giở hỏng lên để nằm ngang trên lưng ngựa. Lúc đó Sở Trang vương ngó thấy kinh hồn, bảy vị phu nhân cũng đều thất vía! Vợ của Ngũ Tân là Ngọc Nga cũng giục ngựa đuổi theo tiếp cứu mà không kịp, bèn quày ngựa về dinh, tâu với Trang vương rằng:

– Xin Chúa thượng truyền lệnh thu binh, cho chồng tôi khỏi lâm hoạ.

Trang vương khuyên giải rằng:

– Vương tẩu chớ bi thương, Trẫm nhờ công cán của Vương huynh rất nhiều, mới giữ an vạc cả, như nay Ngũ vương huynh còn thì trẫm cũng còn, bằng Ngũ vương huynh có bề gì thì Trẫm sống sao cho nổi. Thôi để sai một người qua cầu khẩn với Chung nương nương, chịu nhận Tề làm thượng bang, Sở quốc tấn cống xưng thần, sáu năm bồi thường cống lễ.

Ngọc Nga nghe vua phán cả đẹp! Cầm lệnh tiễn phát ra, rao tam quân chúng tướng, không ai được ngăn trở. Bởi cớ ấy Chung hậu mới thoát khỏi trùng vây.

Khi ấy Chung hậu đi được thong thả, quân Sở chẳng một ai dám cự đương, vừa gặp Tuyên Vương và các tướng Tề thì mừng rỡ khôn cùng. Chung hậu khi ấy mới hỏi Ngũ Tân rằng:

– Ngũ vương huynh bữa nay đã chịu đầu Ai gia hay là chưa, bằng không để ta cho một đao biết mặt.

Ngũ Tân mắng lại rằng:

– Con quỷ Dạ xoa, mày đã bắt được tao, chém giết gì tự ý, ta là một đứa trung thần miêu duệ, có lẽ đâu đi hàng phục con đàn bà.

Dứt lời bèn nói lớn nữa rằng:

– Sao, mấy vị phu nhân ở đâu? Không tới phân thây con xú phụ này muôn đoạn.

Chung hậu cũng làm thinh, truyền cho chúng tướng mau lui binh về Phong Ma lãnh. Khi Tề vương với Chung hậu cùng các tướng về tới dinh trại mình, Liêm Pha ra nghinh tiếp, Chung hậu an ủi rằng:

– Liêm soái miễn lễ, Ai gia nhờ có nguyên soái coi giữ dinh trại nơi đây bền vững, mới bắt Sở bang hàng phục được.

Liêm Pha tạ ơn xong, Chung hậu lại truyền cho đao phủ quân, đè Ngũ Tân xuống, lột hết khôi giáp và bẻ nát cái ngọc đài đi, trói chặt lại rồi bỏ ngồi ở dưới đất.

Nói về Trang vương dẫn theo ít muôn binh và bảy vị phu nhân cùng văn võ bá quan đi tới Tề dinh chịu tội, không dè đi vừa tới Đan phụng lãnh, Điền Năng với Liêm Ấn tưởng là truy binh, tức thì truyền quân hỏa pháo bắn vãi ra như mưa, quân Sở chết đà vô số. Trang vương truyền cho các tướng thảy đều xuống ngựa, thông báo vào Tề dinh. Quân kỳ bài vào tâu lại cho Tề vương và Chung hậu hay, Chung hậu mới nghĩ rằng: Ngũ Tân là một vị lương đống bên nước Sở và lại là tướng tâm phúc của Trang vương, để ta làm sỉ nhục cho nó biết tay, kẻo nó hay khoe tài múa mỏ. Nghĩ rồi bèn truyền cho đao

phủ quân, dẫn Ngũ Tân ra trước dinh, hai bên gươm giáo sáng ngời, Ngũ Tân lòng không run sợ, cứ đứng sững không quỳ, quân sĩ hai bên khuyên rằng:

– Chúa thượng và Quốc mẫu ngồi ở trên trướng sao nhà ngươi không quỳ xuống chịu tội đi cho khỏi chết.

Ngũ Tân nạt và nói rằng:

– Bây là đồ tiểu súc, biết chi dám nói tới việc ta, lúc ngày thường ta biết thiên hạ quỳ ta, chớ ta thì chẳng biết quỳ ai hết.

Nói rồi lại kêu tên Chung Vô Diệm mắng rằng:

– Bớ con Chung xú phụ, ta là một đấng anh hùng đội trời đạp đất, có lẽ đâu đi chịu quật hạ với con đàn bà, xưa nay uý tử bất anh hung, mặc ý mày lăng trì xử tử.

Chung hậu nổi giận mà rằng:

– Ta đã đôi ba phen khuyên dỗ, nhà ngươi lại sỉ mạ nhiều lời. Ngự lâm quân! Dẫn ra pháp trường chém quách cho rồi, còn Điền Côn ở đâu, con mau cầm lệnh đi ra giám trảm cho mau.

Đông Lộ vương vâng lệnh, cầm thương lên ngựa dẫn theo ba ngàn quân Ngự lâm, phát ba tiếng pháo, trói gô Ngũ Tân lại, khiêng ra nơi pháp trường. Khi vua tôi nước Sở mới đi tới núi Đan Phụng, bị Điền Năng với Liêm Ấn, dùng hỏa pháo bắn thối lui, mới sai người đi vào thông báo bên Tề dinh, người hãy còn đứng bên núi đợi tin, xảy nghe tiếng pháo nổ vang trời, ngó qua dinh Tề, thấy có một đạo quân, đi trước có một cây cờ trắng, nhìn kỹ lại mới biết là dẫn Ngũ Tân đi chém, Trang vương hoảng kinh, hỏi rằng:

– Triều thần ai dám tới dinh Tề, cầu xin đưa đồ báu ngọc mà chuộc tội cho Ngũ vương huynh chăng?

Vừa dứt tiếng xảy có một viên lão thần bước ra lĩnh mệnh. Trang vương cả mừng xem lại người ấy tên là Thân Tự, làm chức Tể tướng đã hai triều vua, thật một vị lương đống bên nước Sở. Trang vương mới dặn rằng:

– Khanh hãy qua dinh Tề, tâu cùng Tuyên Vương với Chung quốc mẫu hay, nói rằng: Ai gia xin gởi lời nhường nước Tề làm thượng quốc, nước Sở xin cống thần, cùng dâng đồ châu báu chuộc tội cho Ngũ Tân. Nhưng khanh qua đó nói đắt lời, chừng trở về Trẫm sẽ ban trọng thưởng.

Thân Tự vâng lệnh lên ngựa, thẳng tới dinh Tề ra mắt Điền Năng, tỏ các sự tình, kế Trang vương cũng sai người đệ những đồ cống lễ tới nữa. Điền Năng mới sai kỳ bài quân, tới quan Chính ty, bảo tâu cho vua hay. Chung hậu cả mừng liền sai quân cầm cây lệnh tiễn tới pháp trường nói với Điền Côn, hãy khoan chém Ngũ Tân, rồi lại sai quân Ngự lâm ra đòi Thân Tự vào ban hỏi. Khi Thân Tự tới trước Huỳnh la trướng, quỳ lại tung hô xong rồi, tâu rằng:

– Nay ngu thần vâng lệnh Quốc vương, đem đồ châu báu tấn cống, cầu xin tha tội cho Ngũ Tân, Sở bang chịu xưng thần, ngàn năm cũng minh tâm khắc cốt.

Chung hậu đáp:

– Việc đó chẳng phải Ai gia gây hoạ, vì Ngũ Tân dấy động đao binh, bây giờ thì phân da xẻ thịt cũng ưng, phiền Thừa tướng về tâu với Sở vương hay, Ai gia chẳng dám nhận các đồ cống lễ.

Thân Tự nghe nói hỡi ôi, không biết nói làm sao nữa cho đắt lời, đương lúc bối rối như tơ vò, xảy thấy quân kỳ bài vào tâu rằng:

– Có Bạch thị phu nhân tới xin ra mắt Nương nương.

Chung hậu nghĩ thầm rằng: Ta hồi khai hoa kết quả, có mang ơn Bạch thị Ngọc Nga, như lúc đó người cố chấp chẳng tha, thì mẹ con sao cho toàn tính mạng. Nghĩ rồi bèn sai Liêm Thoại Hoa ra trước quân môn, mời Bạch thị phu nhân vào. Ngọc Nga đi theo Thoại Hoa, thẳng tới Huỳnh la trướng ra mắt Tuyên Vương với Chung hậu xong rồi. Chung hậu hỏi:

– Chẳng hay phu nhân tới đây có việc chi chăng?

Ngọc Nga tâu:

– Vì chồng tôi gây ra hoạ hoại, làm cho phạm tội với Nương nương, nay Quốc vương tôi đã biết sự lỗi lầm, nên mới sai Thân Tự đưa đồ tấn cống, xin Nương nương mở lòng giảng trọng, tha cho chồng tôi khỏi làm quỷ không đầu, trước là hai nước hoà hỏa cùng nhau, sau nữa sinh dân khỏi lầm cơn đồ than.

Chung hậu đáp:

– Tội Ngũ Tân đã dư muôn chết, xin vương thơ nay khá an lòng, như nay mà vương thơ đã tới đây nói với Ai gia mấy lời như vậy, thì Ai gia có lẽ đâu từ chối. Ai gia xin vâng lời vương thơ, chịu tha bề tử tội, còn như tội sống thì phải hành hình, xin vương thơ hãy về trước dinh, tâu lại cho Trang vương hay mọi lời sau trước.

Ngọc Nga cả mừng đáp tạ, bèn từ biệt vợ chồng Chung hậu, rồi lên ngựa chạy bay về dinh mình thông báo cho vua hay.

Kế đó Chung hậu truyền cho Yến thừa tướng tra điểm lương tiền và những đồ cống lễ xong rồi, mà chưa thấy hàng biểu. Yến Anh trở về tâu lại, Chung hậu nói:

– Chưa có cũng không hại gì, để tha Ngũ Tân về sẽ hay.

Nói rồi liền truyền quân kỳ bài cầm lệnh tiễn tới hiểu dụ cho Lưu Trinh hay, đừng giao chiến với Tiêu Mân nữa. Kế giây lát, Điền Côn dẫn Ngũ Tân trở về phục chỉ. Khi Ngũ Tân tới trước quân trướng, hai mắt cứ ngó Chung hậu lườm lườm, đứng hoài mà không chịu quỳ, lại thấy Thân thừa tướng tới nói:

– Trang vương sai tôi dâng biểu hàng đầu và đưa những đồ châu báu, để chuộc tội cho vương gia, sao vương gia không quỳ lại tạ ơn, cứ đứng hoài làm chi như vậy?

Ngũ Tân nghe nói cả giận mắng rằng:

– Lão già này khéo nói vấy, Ngũ Tân này là một thằng có danh. Sách có câu Uý tử bất trung thần, dầu có chết cũng lưu danh thiên cổ.

Chung hậu nghe Ngũ Tân mắng Thân Tự như vậy, tức thì nói lớn rằng:

– Đồ nghiệt súc, ta tha giết mà chẳng biết ơn, nay vua nhà ngươi đã dâng biểu xưng thần, còn ngươi cứ quật cường theo tính cũ. Ngự lâm quân đưa nó ra trước quân môn đánh đòn đủ bốn chục.

Quân Ngự lâm vâng lệnh dắt Ngũ Tân ra đè sấp xuống khảo đủ bốn chục côn, Thân Tự quỳ xuống tâu rằng:

– Nương nương đã có tâm mà tha giết, thì đánh đòn cũng chẳng ích gì, xin Nương nương hãy nể thể diện cho Trang vương, bởi vì có Bạch thị đã tới đây thú tội.

Yến Anh thấy vậy cũng giả bộ kêu nài mà xin giùm cho Ngũ Tân. Chung hậu nói:

– Ai gia cũng vị tình hai khanh mà tha đánh chết cho Ngũ Tân, nhưng bây giờ tha nó về thì nó còn sinh sự nữa. Ai gia phiền Thân thừa tướng về tâu lại cho Trang vương hay, mau đưa hàng biểu tới đây bằng không thì ta sẽ đạp đổ thành trì Sở quốc.

Thân Tự cúi đầu tạ ơn, kế đó Chung hậu lại truyền cho Ngự lâm quân đuổi Ngũ Tân đi ra khỏi cửa. Ngũ Tân mắc cỡ, cúi đầu đi một nước. Tới Đan Phụng lãnh, Liêm nguyên soái cũng biết Chung hậu tha Ngũ Tân về, đi cùng với Thân thừa tướng nên chẳng hỏi tra việc gì. Lúc đó Ngũ Tân hai chân đau quá, nên đi không nổi, bèn ngồi xoà xuống đất nói với Thân Tự rằng:

– Chúa thượng làm gì thấp mưu quá vậy? Một mình ta chết, cũng chẳng đủ hại gì Sở bang, sao lại đưa đồ kim ngân châu báu mà chuộc ta về làm chi, khiết ta mặt chẳng ngó được hàng triều thần, thôi lão tướng để ta chết đây cho khuất mặt.

Thân Tự khuyên giải rằng:

– Như vương gia có sự gì sai thất, chắc Chúa thượng cũng chẳng sống ở đời, vả lại binh gia thắng bại cũng là việc thường, hãy ẩn nhẫn mà mưu toàn kế khác.

Khi hai người đang ngồi đàm đạo với nhau xảy thấy quân vương đưa khôi giáp, thương mã tới trả lại cho Ngũ vương gia. Hai người đứng dậy, lãnh các đồ rồi Thân Tự đỡ Ngũ Tân lên ngựa mà đi. Ngũ Tân lên ngựa rồi, càng đau càng giận, chỉ mặt Điền Côn mà nói rằng:

– Nay con xú phụ đánh ta bốn chục trượng, thù sâu tựa biển, oán chất bằng non, như ta có chết đi mới quên cái thù này, cũng có ngày kia ta bắt được nó, cứ một roi thì ta trả cho nó mười roi kẻo để nó quen thói làm nhục tôi công thần nước Sở.

Cha con Liêm Pha, Điền Côn và Điền Năng thấy vậy tức cười mà cũng không trả lời, Ngũ Tân liền bắn lại ba mũi tên, rồi theo Thân Tự về tuốt Hoài Nam dinh trại.

Nói về Sở Trang vương ngồi đợi tin Ngũ Tân, chưa biết kiết hung lẽ nào, vua tôi đang ngồi lo bấn ruột, xảy đâu thấy quân kỳ bài vào báo rằng:

– Thân thừa tướng và Trung Hiếu vương đã về tới.

Trang vương mừng rỡ không cùng, liền bước ra khỏi hành dinh tiếp rước, Ngũ Tân đi tới nơi, quỳ xuống tâu rằng:

– Mạt tướng bất tài thất cơ lâm phải tay con xú phụ, làm trai như vậy xấu hổ biết là dường nào, đã mong ơn Chúa thượng đưa bạc vàng mà chuộc ngu thần về, lại phiền Chúa thượng xuất dinh nghinh tiếp, tội ngu thần đã dư muôn thác.

Trang vương nói:

– Dẫu cho hết bạc vàng trong nước, thì Trẫm cũng chẳng tiếc gì, miễn chuộc tội cho được vương huynh, gặp mặt nhau cũng đành lòng dạ.

Ngũ Tân cúi đầu lạy tạ, rồi day lại nói với bảy vị phu nhân rằng:

– Ta có một cục máu nóng, nhiệt huyết còn để lại bên dinh Tề, thề có Vô Diệm thì chẳng có Ngũ Tân, quyết dạ chẳng một trời chung đội.

Trang vương nói:

– Vương huynh đừng vội nói, việc đó để về sau, chờ tu binh mã có dư, sẽ cùng con xú phụ quyết một phen sinh tử, năm sau tiết xuân thiên hoà phú, đánh Lâm Tri cũng chẳng muộn chi, vương huynh hãy về tịnh dưỡng một khi, rồi ta sẽ kiến cơ nhi động.

Ngũ Tân tâu:

– Tôi giận con xú phụ thái thậm, dầu có bắt được tôi mà chém đi cũng ưng, chớ không lẽ làm nhục lãn quốc công thần, đánh cho tới tan da nát thịt, chờ tới xuân tôi sẽ đại hưng binh mã, tới Lâm Tri bắt cho được con xú phụ mới thỏa tấm lòng.

Trang vương nghe nói cả mừng, bèn truyền cho quan Chính ty đem binh sách mà tra xét lại thì thấy chết hết ba viên thượng tướng, một viên nữ tướng, hai trăm tám viên cạnh tướng, binh lính hơn hai mươi vạn. Trang vương xem rồi, thương tiếc vô cùng:

– Từ thuở nay trăm dặm giao phong chưa có lúc nào mà hao tàn đến thế.

Nói rồi rơi luỵ dầm dề, kế truyền chúng tướng thu binh rút về thành Hoài Nam mà an dưỡng, chờ tới năm tới sẽ hay. Ấy là việc sau.

Đây nói về Chung hậu khi đang ngồi trên Huỳnh la trướng nghị luận việc binh, xảy thấy Điền Năng tay cầm ba cây tên bước tới, mà tâu thuật lại những lời Ngũ Tân nói cho Chung hậu nghe. Chung hậu nổi giận lôi đình mắng rằng:

– Đồ súc sinh! Ta tha giết cho nó, mà nó không biết ơn để ta thẳng tới Hoài Nam bắt nó đánh thêm cho biết mặt.

Yến Anh khi ấy tâu rằng:

– Xin Nương nương bớt giận, việc ấy vốn thật không nên, hãy để Ngũ Tân sống lại nhất niên, tới lai xuân sẽ hỏi hàng thơ mà thảo tội, trước đã khỏi chư hầu chê nói, sau lại thêm sư xuất hữu danh. Bây giờ đây phải tựu kế thu binh, sách có chữ: Mạt truy cùng khấu.

Chung hậu gật đầu khen phải, kịp truyền Ngự lâm quân dọn tiệc yến diện, Liêm Thoại Hoa rót rượu dâng lên, Chung hậu kính mời cha con Liêm Pha công khó. Cha con Liêm Pha cúi đầu lạy tạ, chúc Tề triều phúc lộ thiên niên, vui tôi đều vui vẻ say mềm, tướng sĩ cũng vầy đoàn yến lạc. Kế quân kỳ bài vào báo rằng:

– Sở chúa đã triệt binh về nước, Vọng giang lầu đã phá nát như đất bằng. Một lời tấu với cửu trùng, xin Nương nương hạ lệnh.

Chung hậu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói rằng:

– Sao không thấy qua dâng hàng biểu, làm phép chi trị nó bây giờ?

Yến Anh lại tâu rằng:

– Ngu thần hôm qua có xem thiên tượng, thấy Đông Tề có một hắc khí xông lên, Quốc mẫu đà phải chịu tai khiên, đao binh lại bốn bên phong khởi, xin mau mau ban sư về nước, chẳng nên chậm trễ ở chốn này.

Chung hậu chuẩn tâu, rồi truyền lệnh cho chúng tướng bạt trại thu binh về nước.

Ba quân nghe tin thu binh đều mừng rỡ, reo ó vang dậy, khi nên trời cũng chiều người biết đâu nỗi nhân duyên hoạ phúc. Nếu Tuyên Vương chẳng có Chung hậu thì làm sao lập được bá nghiệp nước Tề, vui tình quân sĩ thỏa thuê, đi ít ngày vừa tới Triệu, Tề giao giới. Xảy thấy quân Chính ty tâu lại rằng:

– Có sứ thần của công chúa Yên Đan.

Chung hậu truyền chỉ cho vào, sứ thần tới trước hành dinh mà triều bái tâu rằng:

– Tôi tên là Cao Thần Võ, phụng mạng dâng biểu văn cầu cứu Tề triều, xin Quốc mẫu nương nương xem xét.

Yến Anh liền lấy biểu văn dâng lên. Tuyên Vương và Chung hậu xem một hồi lâu, mới biết từ lúc phân biệt đã gần bốn năm chẵn, vì Tử Chỉ có người vợ tên là Hồ Tuý Vân, lập ra một cái Hỗn Thiên trận. Vương điệt là Điền Thương cũng bị khốn, còn tam quân không biết hao tổn là bao nhiêu. Chung hậu xem rồi ruột đau như dao cắt, bèn đứng dậy tâu với Tuyên Vương rằng:

– Nay gian thần Yên quốc là Nguỵ Vân Anh ỷ vợ nó tinh tà thuật, lập ra Hỗn Thiên ác trận, làm cho vương điệt đà bị khốn hôm nay, Chúa công toan liệu lẽ nào, cho thần hậu an lòng giao kết.

Tuyên Vương nói:

– Nay rồi việc Hoài Nam phó hội, binh mã đang mỏi mệt hư hao, như ngự thê muốn đi qua giúp công chúa Yên Đan, thì ngày nào được an thân ngọc thể?

Chung hậu lại tâu rằng:

– Thần hậu với công chúa đã kết làm chị em, tình chi giao nghĩa trọng ngàn non, như nay công chúa có sự nguy cấp mà sai sứ tới đây thì thần hậu cũng phải nhớ lời thề thủa trước.

Tuyên Vương nói:

– Ngự thê chẳng từ lao khổ, muốn cho trọn nghĩa chị em, mặc lòng gối vác ôm yên, cho phỉ dạ kết nguyền sơn hải.

Chung hậu cả mừng, liền quay lại hỏi quân Chính ty rằng:

– Đây là địa phận nước nào?

Quân Chính ty tâu:

– Đây là nơi tam kỳ lộ, bên kia nước Triệu, bên này nước Tề.

Chung hậu liền đòi cha con Liêm Pha tới, ban thưởng một ngàn vàng, một ngàn đài bạc và mấy ngàn cây gấm nhiễu mà đền ơn công khó, nhờ giúp sức mới được trở về nước. Cha con Liêm Pha lãnh lấy các món, lạy tạ Tuyên Vương và Chung hậu xong, cha con mới phân binh mà trở về Hàng Đan an nghỉ. Kế đó Chung hậu lại kêu Yến Anh và Trang Bạo dạy rằng:

– Thống lãnh ngự lâm quân bảo giá trở về Lâm Tri, còn bảo vợ chồng Điền Côn tuyển lấy mười muôn binh cường tráng để đi qua Yên bang giải cứu nạn nghèo.

Sắp đặt xong rồi dọn tiệc tiễn hành, vợ chồng rơi luỵ phân tay, một đằng về Lâm Tri Hỗn hải, một đằng tới giải cứu Dịch Châu, biết bao nhiêu muôn thảm ngàn sầu, ba tiếng pháo phân nhau hai ngả.